

Basm nou

Bragagiu

Pe fața mea s-așază fluturi
Din încurcata fulguire
Dalbi ca-nceputul de săruturi,
Reci ca pupat de despărțire.

Îmi cad pe-obraz, se-ncurcă-n gene,
Pe buze, frunte și bărbie,
Iar prospețimea-n ger a iernii
Îmi șoptește Poezie.

E-o pace de aud cădere
De parcă dragostea suspină
Și-nsingurări fără putere
Se roagă-n liniștea senină.

Dar totodată ca-n minune
Și necrezută, și-așteptată
Ea spune, spune, spune, spune
Cuvintele visate-odată.

Întreg sunt prins de-o fermecare
Cu ochi închiși să nu pot prinde
Cum o ninsoare fără zare
E pretutindeni... pretutindeni...

Simțindu-mă ca în cătușe
Înstrăinat de libertate
Când propoziții jucăușe
Îmi cern cu slove înghețate.

Vreau ca să sper, iubi și crede
Frumosul că va fi în viață
Chiar dacă-n jur nu-i plaiul verde
Și-i tot în țăturii de gheață.

Eliberat într-o poveste
Aud voroavele-i de seamă:
„Iar înainte mult mai este
Și basme noi te cheamă... cheamă...”
Victor Bragagiu